

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

อยากให้มีคนมาพูดเรื่องภาวนาให้ฟัง

ก่อนจึงหัน

ภาษาของหลวงตาบ้วนนั้นออกทั่วประเทศไทยนะ ออกอย่างนี้ออกทั่วประเทศไทย เข้าหมด ตั้งแต่สนามหลวงลงมาเข้าหมดเลย หลวงตาบ้วนต้องได้เทศน์ทั้งหมด สนามหลวงปรกติเขาไม่เคยนิมนต์พระมาเทศน์ แต่เขาก็เอาหลวงตาป่าไปเทศน์ เทศน์ชั่วโมง ๒๓ นาทีเราจำได้ มาครบชาติก็คือนายก คณะรัฐมนตรี ศาสนา พระเป็นพันๆ มหาภคัตริย์ก็ฟ้าหญิงเล็ก ครบว่าไง เทศน์ชั่วโมง ๒๓ นาที เรียกว่าหมดละในประเทศไทย สมชื่อที่เราช่วยชาตินำชาติจริงๆ นำทุกแบบทุกฉบับ วัดๆอะไรๆ นำ เทศนาว่าการนี้กว้างขวางมากที่สุด ออกถึงเมืองนอกเมืองนา ออกทางไหน อินเทอร์เน็ตหรืออะไรที่ออกไปเมืองนอก(อินเทอร์เน็ต เจ้าค่ะ) เออ นั้นละออก

ที่เราเทศน์เหล่านี้เทศน์ด้วยความแน่ใจมั่นใจ ไม่ผิดว้างั้นเลย ถอดจากหัวใจ เทศน์นะ ไม่ว่าจะเทศน์ในสถานที่ใดๆ แกงหม้อเล็กหม้อใหญ่หม้อจิวออกจากนี้ทั้งนั้น นี้แกงหม้อใหญ่แยกออก นี้แกงหม้อเล็กแยกออก แกงหม้อจิวแยกออก ออกจากอันเดียว พระเท่าไรวันนี้ เหนอ (๓๕ ครั้งผม) ๓๕ นั้น มามากเข้าเรื่อยๆ พระมาตั้งออก ตั้งใจนะ อย่ามาแก้งๆ ก้างๆ ให้ขวางหูขวางตนะ เราสอนสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย สอนพระนี้สำคัญมาก สอนจริงๆ จังๆ เพราะฉะนั้นเวลาเราแก่มาแล้วมาแก้งๆ ก้างๆ ให้เห็นโล้เลยๆ ไม่เอาไม่พูดหลายคำ

เพราะเทศน์เต็มกำลังความสามารถแล้วตั้งแต่รับหมู่เพื่อนมา เทศน์ธรรมะทุกประเภทไม่ผิดว้างั้นเลย อะไรยังจะมาแก้งๆ ก้างๆ ให้เห็นบทเวลาเราแก่นี้ดูไม่ได้ ไม่วินิจฉัย โล้เลยๆ เพราะได้สอนเต็มภูมิแล้ว ตั้งใจภาวนาอย่าถือกิจใดการใดยิ่งกว่าจิตตภาวนานี้คืองานของพระ ในครั้งพุทธกาลถือนี้เป็นอันดับหนึ่ง พอบวชแล้วโล้เข้าไปในป่า ในเขา ให้อยู่ในป่าในเขาตามถ้ำเงื่อมผา แล้วอุตสาห์อยู่และบำเพ็ญในสถานที่นั้นตลอดชีวิตเกิด ฟังซินะ ตลอดชีวิตนะไม่ใช่เล่นๆ นะ มีแต่พระผีบ้าพระวิกลจริตมาจากไหน มันอุตรีขึ้นมาว่า พระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต เปเรตตัวนี้ละ เป็นนักเทศน์เสียด้วยนะ เปเรตตัวนี้ มันยังพูดได้เราพูดถูกพูดไม่ได้หรือ นี่มันพูดผิด พระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต

พระพุทธเจ้าอยู่ในป่า พอบวชแล้ว รุกขมูลเสนาสน์ โล้เข้าไป บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ในป่าในเขาตามถ้ำ เงื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ้ง ลอมฟาง อัมภิกาส ที่กลางแจ้ง ให้อยู่และบำเพ็ญในสถานที่นั้นตลอดชีวิตเกิด นี้

โอวาทของพระพุทธเจ้า ทำไมมันพูดได้ล่งคอ ว่าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริตถ้าไม่ใช่เลยบ้าไปแล้ว มันแหวกแนวมาบวชได้ยังไงพระองค์นี้นะ มันไม่ดูคัมภีร์โบราณ มันพูดด้วยทิวามานะ พูดด้วยความโกรธแค้นมันไม่ใช่ธรรม ถ้าเรื่องธรรม เอ้า เต็ดเข้าไปเด็ดเถอะเด็ดเป็นธรรมดีทั้งนั้น ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสชนิดๆ หนึ่งก็ขาดสะบั้นไปเลย คือเป็นภัยกิเลส ธรรมไม่เป็น

นี่เราฟังแล้ว เรียนมาด้วยกันก็ใส่กันเปรี้ยวเลยละ ว่าเราหูหนวกตาบอดเหอหมันถึงมาพูดอย่างนั้น พระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต นี่คือพูดด้วยความเคียดแค้น ไม่ได้พูดด้วยความเป็นธรรม ถ้าพูดด้วยความเป็นธรรมจะพูดไม่ได้ ศาสดาองค์เอกประทานพระโอวาทข้อนี้ให้แล้ว ก็เท่ากับเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปนั่นเอง นี่ละพูดด้วยอำนาจของกิเลสอำนาจความเคียดแค้น พูดได้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีขอบเขต ถ้าเป็นธรรมแล้วพูดไม่ได้ มันสลดสังเวช นักเทศน์เสียดด้วยนะ ไม่ใช่เล่นๆ นะนักเทศน์ เอกก็เป็นเอกตาข้างเดียวเลยแหละ ไม่ใช่ธรรมกถึกเอก เอกตาข้างเดียว มาอวดโลกเขาทำไม ใครดูทุกคนเรียนทุกคนรู้ทุกคน มาอวดหาอะไร

เอาจริงเราไม่ใช่เล่นๆ ความกล้าเราก็ไม่มีความกลัวเราก็ไม่มี สามแดนโลกธาตุนี้จิตผ่านหมดแล้ว จึงไม่เคยมีคำว่ากลัวว่ากลัว มันเหนือหมดแล้ว ที่นี้เวลาอะไรผิดอะไรถูกมันสนุกพิจารณา เราว่าได้ตามเหตุตามผลความผิดถูกชั่วดีนะ ไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน กล้าไม่มีกลัวไม่มีเอาอะไรมาสะทกสะท้านวะ แล้วพระเณรให้ตั้งใจปฏิบัติให้ดีอย่ามาเหลาะๆ แหละๆ โลเลโลกเลกไม่ได้นะ งานของพระผมไม่ไปตะนะ ให้ทำภาวนาเต็มเม็ดเต็มหน่วย

เรื่องของใครผิดใครถูกตีชั่วให้ดูเข้ามาหาหัวใจเรา น้อมเข้ามาหาหัวใจเรา อย่าไปยกโทษคนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี ไร้ตัวเลยยิ่งกว่าสัตว์นรกไม่ดูตัวเองไม่มีทางแก้แล้ววันยังค่ำ เลวจนตายเปล่าๆ คนประเภทนี้ ดูเขาแล้วก็มาเทียบเหตุผลกลไก เขาทำผิดอย่างนั้นเราผิดหรือไม่ดูตัวเรา เอามาแก้ตัวเราๆ เรียกว่าผู้มาอบรมธรรมฟังเสียงธรรมพิจารณาเรื่องอรรถเรื่องธรรมนั้นถึงถูก ไปเห็นกันอะไรมีแต่ความยกโทษยกกรรม มันมีแต่โทษเต็มหัวใจ ไปที่ไหนก็มีแต่โทษออก แล้วกระทบกระเทือนกันไปทั่วดินแดนนะ ถ้าธรรมไม่กระทบ ไปที่ไหนให้อภัยกัน แล้วก็เอามาเทียบพิจารณากับหัวใจความประพฤติของเรามันเป็นยังไง ไม่ดีตรงไหนเราแก้ เราอย่าให้ผิดอย่างนั้นๆ นั่นถึงถูกต้องนะ

เลอะๆ เทอะๆ นะ เขียนไว้ทุกแบบสอนไว้ทุกแบบ นั่นหน้าวัดเห็นไหมละ “ที่นี้เป็นวัด เป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวเพ่นพ่าน” นี่เป็นสำนวนหนึ่ง อันหนึ่ง “กูจะฟ้องท่านเปา มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน” นี่ก็อีก

ฉบับหนึ่งเข้าใจใหม่ อ่านหรือยังตาบอดเธอ มันมีทุกแบบนะเรา ตลกก็มี อันนั้นละ ตลก “กูจะฟ้องท่านเปา” มันหากมีนิสัยอันนี้ มันเอาจริงเอาจังบึบหลบมานี้เสีย ให้พร
วันนี้วันเสาร์เราอาจจะไปตามวัด ถ้าวันธรรมดาไปตามโรงพยาบาล ส่งโรงนั้น
โรงนี้ เมื่อวานไปวานรฯ โรงพยาบาลใหญ่ะวานร เอาของให้เต็มรถทุกโรงนั้นแหละ
ส่วนปัจจัยให้โรงละสองหมื่นๆ วันเสาร์อาทิตย์อาจจะไปตามวัด ไปก็เพลงเหมือนกัน มี
แต่ไปให้ เราไม่ไปเอา ไปที่ไหนเด่นมากเรื่องการให้ทาน ไปที่ไหนๆ เด่น แม้ที่สุดไฟ
เขียวไฟแดงที่เขามาขายดอกไม้ เอาจนได้นะ ไฟเขียวผ่านไปเข้าผ่านไป จอตรถโบกมือ
ให้มา เขายดอกไม้ ให้เจ้าละสามร้อยๆ จนเขาจำได้ เขาจำรถของเราได้

ไปที่ไหนพวกขายดอกไม้จำได้หมดเลย นี่ละอำนาจความเมตตา ไปไหนสนิท
หมดเลย ไม่มีภัยมีเวรอะไรกับใคร ใครจะมีก็ไม่มีกับใครนะ มีแต่ความเมตตาสงสาร
มองดูความบกพร่องสมบูรณ์อะไรไปอย่างนั้น ไม่ได้มองดูโทษดูกรรมใคร มองดูแต่
ความบกพร่องสมบูรณ์ ควรจะสงเคราะห์ได้ยังไงๆ สงเคราะห์ไปตามนั้น ไปรถหวน
นำหน้าเรา เราจะไปงานนี้รถหวนตามไป พอไปถึงไฟแดงส่งไปหารถหวน ไปถึงปากไฟ
แดงแล้วให้จอดก่อน พวกขายดอกไม้อะไรๆ โบกมือให้มารับแล้วรถหวนค่อยไป

หลังจ้งหัน

พูดนี้เราระลึกได้ที่ไปโรงสี่ร้อยเอ็ด เสียสมหมาย กลางคืนฝัน มันก็แปลกนะ มัน
ฝันต่างหาก ไม่ได้เป็นด้วยทางภาวณา ว่าท้าวสักกเทวราชมาขอพินเรา คำฝันว่าท้าวสักก
เทวราชเลยนะ มาขอพิน พินที่มันโยกคลอนอยู่นั้นแหละ พอดีนนอนขึ้นมาพินหายเลย
มันก็แปลกนะ จะว่าเราได้กลิ่นได้อะไรก็ไม่ปรากฏ ตื่นขึ้นมาหากหายไปเลยไม่ทราบว่าเป็น
เรื่องอะไร ท้าวสักกเทวราชมา ไม่ใช่ต่ำๆ นะ มาในฝันมาขอพินจากเรา พอดีนนอน
ขึ้นมาพินหายแล้ว ไม่ทราบว่าหายไปไหนเลย แต่พินชิ้นนี้มันโยกคลอนอยู่แล้ว หากจะ
เอาออก ถ้าจะให้หมอบเขาเอาออกให้มันก็จะกระเทือน วุ่นไปหมดพินเรา เราจะค่อยเอา
ออกคนเดียวแล้วเก็บไว้

พอดีกกลางคืนมาท้าวสักกเทวราชมาขอพิน ตื่นนอนขึ้นมาหายเจียบเลย กลัว
ใครๆ จะทราบ ท้าวสักกเทวราชเลยมาเอาอย่างเจียบๆ ที่นี้เราโฆษณาตามหลังมันก็ไม่
ทันละซิ ไซ้ใหม่ ไม่ทัน มันแปลกอยู่นะ ตื่นนอนขึ้นมาหายเลย

วันนี้วันเสาร์วันอาทิตย์ไม่ได้ไปตามโรงพยาบาล วันเสาร์อาทิตย์โรงพยาบาลปิด
เราจะไปตามวัด เมื่อวานนี้ไปโรงพยาบาลวานรนิวาส โรงใหญ่ะโรงพยาบาล หมอตั้ง
หกเจ็ดคน เป็นโรงใหญ่ เราเอาของไปให้เรียกว่าเต็มรถเหมือนกัน ไปโรงไหนๆ เต็ม
รถๆ เงินก็มอบให้สองหมื่นๆ โรงละสองหมื่นเสมอกันหมด วันนี้วันเสาร์อาทิตย์
โรงพยาบาลปิดเราว่างไปตามวัด

วันเสาร์อาทิตย์เป็นวันว่างงาน ความยุ่งเหยิงวุ่นวายกับเรื่องการหาอยู่หากินบีบ
 บีบนี้เป็นธรรมดาทั่วโลกดินแดน ท่านก็ยังมิไฉนเป็นวันว่าง วันเสาร์อาทิตย์ว่าง วัน ๗ คำ
 ๘ คำ ๑๔-๑๕ คำ ว่าง เพื่อให้เป็นงานบำเพ็ญความดีเข้าสู่ใจ นอกนั้นก็เข้าสู่ร่างกาย ใจ
 ได้อาศัยบ้าง สำหรับวันเสาร์อาทิตย์หรือวันพระวันโกน เป็นวันเสาะแสวงหาความดีงาม
 เข้าสู่ใจล้วน ๆ คือภavana

พวกเราเป็นชาวพุทธ แต่จะมีผู้พูดเรื่องภavanaนี้ เราพูดเบา ๆ ได้ว่าไม่ค่อยมี ถ้า
 จะให้พูดเต็มเหนี่ยวแล้วไม่มี ว่างั้นเลย เพราะความขี้เกียจเหยียบทับหมด นี่ละองค์
 ศาสนาแท้ ๆ แก่นของศาสนา รากแก้วของศาสนาแท้คือภavana พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วย
 ภavana สวางกทั้งหลายที่เป็น สงฺฆิ สรณิ คจฺจนามิ ล้วนแล้วแต่องค์ภavanaทั้งนั้น สำเร็จ
 มรรคผลนิพพาน จิตใจสว่างจ้าครอบโลกธาตุมาสอนพวกเรา แต่เวลาเข้ามาหาพวกเรา
 แล้วเรื่องภavanaไม่มี แม้ที่สุดในพระมีหน้าที่อันเดียว บวชมาเสาะแสวงหาความดีงาม
 ทางจกกรมมันไม่เห็นเลย นั่งภavanaก็นั่งไม่ได้ ไม่สนใจนั่ง พระเรานะ องค์ที่ทำเราก็ไม่
 ว่า ส่วนมากไม่ทำพระเรา ขี้เกียจขี้คร้านไม่มีอะไรกินพระ พระองค์เช่นนั้นละ พระดีเรา
 ไม่ว่า อยากนอนเมื่อไรก็นอน อยากตื่นเมื่อไรก็ตื่น อยากลุกเมื่อไรก็ลุก อยากกินเมื่อไร
 ก็กิน พระลืมนิ้ว

ฆราวาสเขาหาแทบล้มแทบตายเขาเอามาให้กิน บางองค์ไม่บิณฑบาตกินสบาย
 เลยก็มี บางองค์ก็บิณฑบาต ส่วนมากบิณฑบาต แล้วกุดด้วนเข้ามา ๆ เลยจะไม่มี
 บิณฑบาตแต่กินไม่ถอย ฟาดวันละสองหน ตอนเช้า ตอนเพล หรือตอนกลางคืนขโมย
 ในครัวก็ไม่ทราบนะ มันเลวลง ๆ พระเรา การพูดเหล่านี้ไม่มีใครพูดมีแต่หลวงตาบัวพูด
 หลวงตาบัวเอาธรรมมาพูดผิดที่ตรงไหน แถวธรรมพูดอย่างนี้แหละแถวธรรม ไม่ได้ดู
 ถูกเหยียดหยามผู้หนึ่งผู้ใด พูดตามแถวธรรม ใครขี้เกียจขี้คร้านบอก ผู้มีความ
 ชยันหมั่นเพียรบอก ผู้ทรงมรรคผลนิพพานด้วยความชยันหมั่นเพียร ทำความพาก
 ความเพียรชำระจิตใจบอก เรบอกชัดเจน

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว มีศาสนาเดียวพูดยันได้เลย เรา
 ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยาม เราพูดเป็นสายธรรม ศาสนาเหล่านั้นเป็นศาสนาของคนมีกิเลส
 เป็นเจ้าของศาสนา เราไม่ดูถูก แต่พูดตามหลักความจริง ผู้เป็นเจ้าของศาสนาเป็นคนมี
 กิเลส มันก็เป็นคลังกิเลส สอนออกไปก็ต้องกิเลสนำหน้าสอน แล้วจะหาความถูกต้อง
 แม่นยำเหมือนศาสนาพุทธได้อย่างไร พุทธศาสนาของเราเนี่ยสวางกชาตธรรมตรัสไว้ชอบ
 แล้ว ๆ ไม่มีผิด เราเกิดมาได้พบแล้วเหมาะสมแล้ว ควรจะได้ความสว่างไสวภายในใจ
 จากจิตตภavanaมาครองหัวใจบ้างนะ

นี่ก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ไม่ได้โอ้อวด ไม่มีเจตนา พูดตามความรู้สึกที่มันเป็น มันอัศจรรย์จริงๆ จะให้ว่าอย่างไร คือการภาวนามันเป็นขั้นๆ นะ นักภาวนาที่เชี่ยวชาญแล้วรู้ได้หมดตามขั้นของการภาวนา แต่ผู้ภาวนาสุ่มสี่สุมห้าไม่ว่าท่านว่าเรากี่ไม่รู้แหละ การภาวนาเบื้องต้นเราก็อาศัยพุทโธ หรือธัมโม สังโฆ คำบริกรรมใดก็ได้ จำให้ตึนะ จิตไม่มีที่ยึดที่เกาะมันไขว่มันคว่ำ พอได้พุทโธเข้ามาให้เกาะอยู่กับพุทโธ สติบีบบังคับเอาไว้แบบนี้จิตจะค่อยสงบเข้ามา งานการของกิเลสที่มันลากไปนั่นลากไปนี้จะหลุดตัวเข้ามา เพราะอำนาจของธรรมดึงเข้าสู่จิตด้วยคำบริกรรม

เฉพาะพระเรานี้แหละไม่มีงานการอะไรเข้ามายุ่ง มีแต่ดูหัวใจด้วยสติ สงบได้ตั้งฐานได้ถ้าใครมีสติภาวนา ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชายนักบวชฆราวาสตั้งได้ทั้งนั้น เรายืนยันได้เลย สติสำคัญมากที่จะกั้นคลื่นกระแสของกิเลสมหาสมุทิมหานิยมไม่ให้เข้ามาทับหัวใจ คือคำบริกรรม สตินี้สำคัญมาก สติครอบหมดเลย ที่พูดเหล่านี้เราทำมาหมดแล้วที่สอนแบบว่าไม่สงสัยไม่ผิด สอนอย่างองอาจกล้าหาญก็ไม่ใช่ มันเลยนั่นแล้วนี่ สอนด้วยความถูกต้องแม่นยำ มีผู้สอนด้วยความถูกต้องมันก็หายสงสัย ไม่ต้องจะใช้หรือไม่ใช่ น้ำ ไม่ต้องเป็นกังวล

พระพุทเจ้าท่านสอนไว้ถูกต้อง แต่มาเป็นตำรับตำราผู้ไปอ่านตำรับตำราไม่พันความสงสัยจนได้แหละ สงสัยๆ เวลาปฏิบัติมันปรากฏขึ้นในเจ้าของ พอปรากฏขึ้นปั๊บเป็นสมบัติของตัวเองแล้ว เป็นสมบัติตัวเองแล้วเรื่อยๆ ไป ทีนี้แน่นอนๆ เข้าไปเป็นอย่างนั้นละ การภาวนาชวนชวยสมบัติเข้าสู่หัวใจโดยตรง ไม่มีกั๊กมีกั้น เช่นการให้ทานรักษาศีลอะไรนี่ เป็นกั๊กกันสาขาของความดีงามทั้งหลาย ความดีงามที่แท้จริงก็คือจิตตภาวนา นี่ละต้นอยู่ตรงนี้ ทีนี้เวลาลงก็มาลงจุดนี้ ท่านบใหญ่อยู่ที่จิตตภาวนา ท่านบใหญ่แห่งมรรคผลนิพพานอยู่ที่จิตตภาวนา

นี่เราพูดถึงเรื่องว่าทำไปเบื้องต้นก็บริกรรม ครั้นต่อมาจิตสงบ สติอยู่กับความสงบ ทีแรกความสงบไม่มี อาศัยคำบริกรรม จะพุทโธ ธัมโม สังโฆ บทใดก็ได้ ให้จิตติดอยู่นั้น สติจับติดไม่ให้เผลอ นั่นละที่นี้จิตตั้งรากฐานได้ เริ่มสงบๆ เพราะไม่มีอะไรกวนกิเลสอยู่ภายในมันดันออกมันออกไม่ได้ สติครอบเอาไว้ ทีนี้จิตก็สงบได้ ตั้งสติไม่ถอยจิตสงบแน่นๆ เข้าไปจนเป็นสมาธิ จากนั้นออกทางด้านปัญญา พิจารณาทางด้านปัญญานี้ โห้ย กว้างขวางมากนะ ไม่มีสิ้นสุดเรื่องปัญญาภาวนา แก้กิเลสแล้วยังดูโลกดูสงสารได้อีก นู่นทางด้านปัญญา ทางด้านวิปัสสนาเป็นอย่างนั้น

เราพูดไปถึงขั้นที่ว่าตั้งแต่คำบริกรรมไปถึงพิจารณาร่างกาย พอหมดสภาพร่างกายไม่เอานะ เราเคยคาดเคยคิดไว้เมื่อไร เมื่อถึงขั้นมันก็รู้อเอง เหมือนเราับประทานข้าว เด็กรับประทานข้าว เด็กอืมเด็กก็รู้ เรารู้เด็กก็รู้ เอาให้กินไม่เอา..เด็ก

อันนี้ก็เหมือนกันเวลาพิจารณาไปพอลงขั้นร่างกายมันอึดพอ ปิดร่างกายออกหมด นั้น ละตัดกามราคะตัดตรงนั่นเอง หมดร่างกาย ร่างกายเป็นเรือนร่างแห่งกามราคะ พอตัด อันนี้ขาดลงไปมันไม่เอาแล้ว มันปล่อย พิจารณาอะไรมันก็ไม่ยอมรับ มันเข้านามธรรม อารมณ์

ความคิดความปรุงดีชั่วประการต่างๆ อาศัยรูปภพนี้เสียก่อนเป็นเครื่อง ฝึกซ้อม ฝึกความว่างให้ชำนาญมากขึ้น ต่อไปตั้งไว้ดับ จะพิจารณาแยก ทุกข์ อนิจจัง อนตตา ไม่ทัน หายวับๆ นี่เรียกว่าหมดแล้วทางร่างกายไม่เอา พิจารณา ร่างกายอึดแล้ว หมด กามราคะหมดขั้นนี้ เอาให้มันชัดเจน หมดร่างกายหมดกามราคะ นั้นขั้นขั้นอนาคามีแล้ว ก้าวเดินทางอนาคามี ฝึกซ้อมอนาคามี อาศัยรูปภพเป็นแสง หิ่งห้อยตั้งพัดดับพร้อมๆ ฝึกซ้อม ต่อไปตั้งไม่ขึ้นหายเจียบๆ เป็นว่างไปหมด ที่นี้ว่าง ไปหมดเลย

นี่ละตอนที่ว่านี่อัสจรรย์จิตตัวเอง ก็มาพูดให้ฟัง เดินจงกรมตอนเช้ามีด ลงไป ตั้งแต่ตีสี่เดินจงกรม จวนกำลังจะสว่างจิตพิจารณาอะไรมันว่างหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ ต้นไม้ภูเขาเหี้ยบอย่างไรได้ แต่จิตนี้มันว่างครอบไปหมดเลย ที่นี้ก็อัสจรรย์ โอ้ ทำไม จิตของเราทำไมถึงได้อัสจรรย์เอาขนาดนี้ น้ำ รำพึงนะ อัสจรรย์ถึงขนาดนี้ ว่างไปหมด ต้นไม้ภูเขาเหี้ยบอย่างไรมาจิตมันทะลุหมดเลย ว่างไปหมดเลย จากนั้นธรรมะท่านกล่าว เราหลงเราติด อยู่ๆ ธรรมะก็ขึ้นมา ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ จุด ต่อมาก็ไม่รู้ที่นี้เรา มันอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ แต่เวลามันผ่านไปแล้วมันถึงมารู้ทีหลัง ธรรมะท่าน กล่าวว่าจะติดตรงนั้นท่านเตือนขึ้นมา จุดต่อมนั้นละคือตัวภพยังอยู่นี้ เอาตัวนี้ให้ได้ อีก ตัวนี้ฟังแล้วหมดภพ ความหมายว่าอย่างนั้น

แต่เวลามันเป็นขั้นทีหลังถึงย้อนไปถึงเรื่องของตัวเองเป็นอย่างนี้ อ้อ ถ้าไปพูด อย่างนี้ให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังท่านจะใส่ผางเลย ไปเดี่ยวนั้นเลยเรา แต่นั่นท่านผ่านไปแล้ว มาเป็นที่หลัง ข้า นี่จิตมันเป็นขั้นๆ ของมัน พอลงขั้นว่างว่างหมด อะไรๆ ว่างหมด แต่ ยังไม่ว่างภายใน เหมือนกับคนไปยืนอยู่ในห้อง เข้าไปยืนอยู่ขวางห้อง แหม ห้องนี้ว่าง ก็ห้องๆ ว่างหมด มีอีกคนหนึ่งอยู่ข้างนอก มันจะว่างอะไรตัวของแกไปยืนขวางอยู่กลาง ห้องนั้นแหละ มันขวางอยู่นั้นมันว่างได้อย่างไร ถ้าอยากให้ห้องว่างเอาตัวออกมาซิ ถอน ตัวออกไปก็ว่างหมด อันนี้ถอนจิตปุ๊บว่างหมด ติดจิตอันเดียว นั้นละห้องไม่ว่างคือตัว ของเรา อัดตา มันยังมี พอลถอนตัวนี้ออกแล้วที่นี้ว่างหมด ว่างภายในว่างภายนอก ว่าง หมด ว่างหมด เป็นขั้นๆ อย่างนั้นการภาวนา

เราอยากให้มีคนมาพูดเรื่องภาวนาให้ฟัง เอาติดตรงไหน เราสอนหมู่เพื่อน ไม่ได้ ตั้งแต่พื้นๆ ถึงนิพพานว่าอย่างนี้เลย เราสอนหมู่เพื่อนไม่ได้ เราติดตรงไหนให้

มันรู้สึกที่ แต่นี้ไม่มีใครมาพูดอะไร ไม่ได้เรื่อง ได้ยินเสียงโครมครามๆ อยู่กับหมอน กับเสื้อที่เย็บทั้งอะไร มันก็ไม่ได้เรื่องอะไรละชิ นี่มันเป็นได้แล้วถึงมาเล่าให้ฟัง เล่าอย่างถูกต้องแม่นยำ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ